

γλυκοτρομάζω Γ. Ξενοπ., Τρίμορφ. γυν.², 227.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. τ ρ ο μ ᾶ ζ ω.

Σκιρτῶ ἀπὸ εὐχαρίστησιν: Ἐδῶ ὁ υἱὸς σταμάτησε κ' ἢ Νίτσα σκίρτησε γλυκοτρομαγμένη. (Πβ. γ λ υ κ ο τ ρ ῆ μ ω).

γλυκότηρομος ἐπίθ. Γ. Βλαχογιάνν. Ν. Ἔστ. 17 (1935) 123.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο τ ρ ῆ μ ω.

Ἐπὶ φωνῆς, ἀπαλὴ καὶ παλλομένη: Βιαστικός, διώρθωσε τὰ λάθη μὲ γλυκότηρομη λαλιά, θέλοντας νὰ μαλακώσῃ τὴν πρωτοτερεῖν ἀγριότητα του.

γλυκότηροπα ἐπίρρ. Σ. Σκίπ., Ἀπέθαντ., 41.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. γ λ υ κ ὅ τ ρ ο π ο ς.

Με τρόπον ποῦ δηλοῖ προσήνειαν, μελιχλιότητα ἢ συμπάθειαν: Ποίημα.

Καὶ σὰ θὰ ποῦν τὸ καλοβράδιασμα,

πασίχαροι θὰ μποῦνε μέσα

καὶ κουβεντιάζοντας γλυκότηροπα

γιά τ' ἀκριβά τους νιτερέσια.

γλυκοτρυφερούτσικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γλυκοτρυφερούτσ'κους Μακεδ. (Καταφύγ.) γλυκοτρυφερούτσικος Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τῶν ἐπίθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τ ρ υ φ ε ρ ο ὔ τ σ ι κ ο ς.

1) Θωπευτικῶς, ὁ γλυκὸς καὶ ἄμα τρυφερὸς ἐνιαχ. καὶ Μακεδ. (Καταφύγ.) 2) Ὁ μαλθακός, εὐπαθὴς Λεξ. Μπριγκ. Συνών. ν τ ε λ ι κ ᾶ τ ο ς.

γλυκοτρώγω Ἀθῆν.—Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 133 — Ν. Ἔστ. 24 (1938), 1379 γλυκοτρώγου Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. τ ρ ὶ γ ω.

Τρώγω τι μὲ ἡσυχίαν καὶ ἀπόλαυσιν ἐνθ' ἄν.: Τὸ σκυλάκι γλυκοτρώγει τὰ κόκκαλα Ἀθῆν. Θὰ καθούμαστε μὲ τὸ κέφι μας στὸν κάμπο, νὰ μαζώνουμε λουλουδάκια καὶ νὰ γλυκοτρώμε σταφύλια Δ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν. || Παροιμ. Ὅπου γλυκοτρώγῃ, θὰ πικροχέσῃ (ἢ μεγάλη ἀπόλαυσις ἔχει κάποτε δυσχερέστους συνεπείας) Ἀθῆν. Αἰτωλ. Βλ. καὶ λ. γ λ υ κ ο φ ᾶ γ ι καὶ γ λ υ κ ο φ ᾶ γ ω μ α. || Ἄσμ.

Μάιδε ψωμί γλυκόφαγα, μάιδ' ἄλλαξά εἶδα-ν-ἄσπρη Ν. Ἔστ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοτσακίσμα τό, Ν. Ἔστ. 21 (1937), 845.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γ λ υ κ ο τ σ α κ ῖ ζ ω.

Γλυκός, μελωδικὸς λαρυγγισμός: Τῆς φωνῆς σου τὰ γλυκοτσακίσματα δὲν τὰ πείραζαν οἱ ἐβδομήντα βαρυνχειμωνιές.

γλυκοσίμπητος ἐπίθ. ἀμαρτ. Οὐδ. γλυκοσίμπητο Κῶν.

Ἐκ τῶν ἐπίθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τ σ ι μ π η τ ὅ ς.

Τὸ οὐδ. ὡς οὐς., ἄλλη ὀνομασία τοῦ φυτοῦ γ λ υ κ ο σ ε ρ ῖ δ α, τὸ ὅπ. βλ. Πβ. καὶ π ι κ ρ ο τ σ ῖ μ π η τ ο (διὰ τὸ ὅπ. βλ. π ι κ ρ ο τ σ ῖ μ π η τ ο ς).

γλυκοσιμπῶ Ι. Βηλαρ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 39.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. τ σ ι μ π ῶ.

Τ σ ι μ π ῶ ἠπίως καὶ περιπαθῶς: Ποίημα.

Λυγρὰν οἱ κλάδοι | τὰ φύλλα σειοῦνται,
γλυκοσιμπειοῦνται | τ' ἄλλα πουλλιά.

γλυκοσιουσουμίδα ἐνιαχ. γλυκοσιουσουμίδα Ζάκ. — Χελδρ.-Μηλιαρ., Δημ. ὄνομ. φυτ., 61.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐς. τ σ ο υ τ σ ο υ μ ῖ δ α.

Τὸ φυτὸν Χρυσάνθεμον τὸ σιτόφιλον (Chrysanthemum segetum) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae).

γλυκότησουχτος ἐπίθ. ἀμαρτ. Οὐδ. γλυκότησουχτο Πελοπν. (Δυρράχ.) — Γ. Σουρῆς, Ρωμ., ἀρ. 17.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γ λ υ κ ο τ σ ο ῦ ζ ω.

Ἐπὶ οἴνου, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον τ σ ο ῦ ζ ε ι, τ.ἔ. πίνει κανεὶς μετ' εὐχαρίστησεως: Γλυκότησουχτο κρασί καὶ τόσα ἄλλα Γ. Σουρῆς, ἐνθ' ἄν.

γλυκουδάκι τό, Θήρ. (Οἶα) Σῦρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο ῦ δ ι διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά κ ι.

Θωπευτικῶς, γ λ υ κ ο ῦ δ ι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. Πβ. καὶ γ λ ῦ κ α σ μ α 1β.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκουδάκης καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν.

γλυκουδεύω ἀμαρτ. γλυγουδεύου Τῆν.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο ῦ δ ι διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ε ῦ ω.

Δίδω γλυκόν, περιποιῶμαι: Νὰ γλυγουδεύς τὰ πιδιά, γιὰ νὰ σ' ἀγαποῦν.

γλυκούδι τό, Ἰόνιοι Νῆσ. Κύπρ. Μακεδ. (Χαλκιδ.)—Κ. Οἶκον., Δοκίμ., 3.71 — Λεξ. Πόππλ. γλυγούδι Λεξ. Πόππλ. γλυκούδι Χίος (Φυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ λ υ κ ὅ ς, ὡς οὐς. λαμβανομένου, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ λ υ κ ὅ ς Β3, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ῦ δ ι.

1) Κατὰ πληθ., πᾶν εἶδος γλυκύσματος Ἰόνιοι Νῆσ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Χίος (Φυτ.): Μό' φοινίκια ἂν κεράσῃς μας; ἐν ἡκάμεις ἄλλα γλυκούδια; Φυτ. Ξινὰ θὰ τοῦ βγουν τὰ γλυκούδια Ἰόνιοι Νῆσ. Ἐτρωγεν ὅλα τὰ καλούδια καὶ γλυκούδια Χαλκιδ. 2) Τρωγάλια Λεξ. Πόππλ. 2) Οἶνος ἐρυθρὸς μετρίας ποιότητος Κύπρ.

γλυκούλης ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐποκορ. τοῦ ἐπίθ. γ λ υ κ ὅ ς διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ῦ λ η ς.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ γλυκὺς πῶς, ὁ ὑπόγλυκος σύνθηθ. Συνών. γ λ υ κ ο ῦ τ σ ι κ ο ς. 2) Μεταφ., ὁ προσφιλέτης, ὁ συμπαθής, ὁ θελκτικὸς σύνθηθ.: Πολὺ ὁμορφη δὲν εἶναι, ἀλλ' εἶναι γλυκούλα Ἀθῆν. Γλυκούλης δὲν εἶναι ὁ Νίκος; αὐτόθ. Γλυκούλης ἄντρας Λεξ. Δημητρ. Ἐ μ π ῆ μ π η μ ο ν, ἔ Θ ε μ ο ῦ λ η μ ο ν, ... γ λ υ κ ο ῦ λ η μ ο ν, ὁ παπποῦς ἐρχεται Α. Τραυλαντ., Ν. Ἔστ. 21 (1936), 112.

Β) Τὸ οὐδ. γλυκούλι ὡς οὐς. λαμβανόμενον 1) γλύκυσμα Ζάκ.—Byz. Neugr. 5, 277: Νόστιμο γλυκούλι καπαρόμηλο Ζάκ. 2) Κατ' εὐφημισμὸν, ἢ ἐξανθηματικὴ λοιμώδης νόσος ὀστρακιά Πελοπν. (Ὀλυμπ.): Ἐβγάλε τὸ γλυκούλι του. Συνών. ἀ ν ε μ ο β λ ο γ ῖ ῳ, γ λ υ κ ε ῖ ᾶ (εἰς λ. γ λ υ κ ὅ ς Β 4 β).

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκούλης καὶ ὡς ἐπών. Κεφαλλ. Ὁ τύπ. Γλυκούλα καὶ ἀντὶ τοῦ Γλυκερία Μακεδ. (Βρία).

